

Frauke Scheunemann

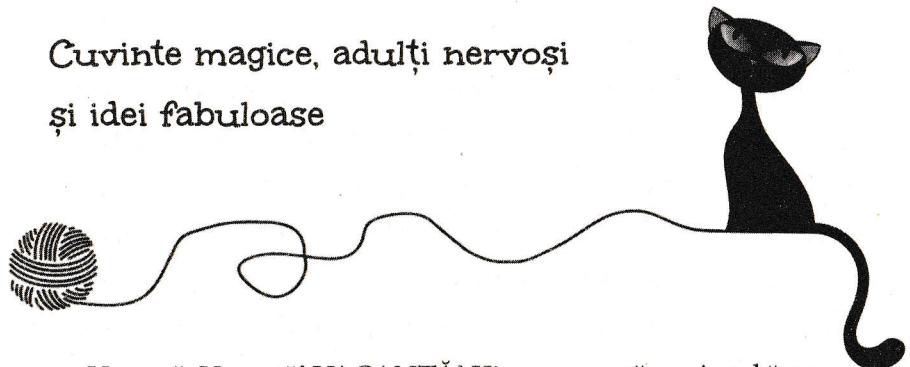

WINSTON

Un motan sub acoperire

Traducere din limba germană și note
de Iulian Curuia

Cuvinte magice, adulți nervoși
și idei fabuloase

Vacanță. Vacanță! VACANȚĂ! Kira pronunță cuvântul ăsta de parcă ar fi magic. Ca pe o incantație. O urmăresc cu atenție. Oare se transformă cumva? Îi crește blană? Sau își schimbă culoarea? Nu. Nimic din toate astea. A rămas aceeași domnișoară de treisprezece ani care e prietena mea cea mai bună.

— Vacanță! mai spune ea o dată.

Ba nu, o strigă de-a dreptul și toată fața pare să-i radieze de fericire. Se apleacă spre mine, mă ia în brațe și mă mângâie pe după urechi.

— Vacanță, Winston! Azi începe vacanța de Rusalii. Nu-i aşa că-i grozav?

Mda. Mnu. Sau: cum zici tu. Mie mi-e indiferent. La urma urmei, eu pot să mă-ntind la somn în fiecare zi. Oricum, recunosc că nu am amintiri tocmai plăcute din scurta perioadă în care am făcut schimb de corpuși cu Kira, după ce ne-a lovit fulgerul și a trebuit să merg la școală în locul ei. Mai întâi că super-nesuferita de Leonie și prietenele ei mi-au făcut viața un calvar și-am și ajuns la poliție după o probă de curaj tâmpită. Si

nici profesorii n-au fost de treabă. Aşa că are dreptate Kira.
Şcoală? Nu, mersi. Vacanţe? Uraaa!

— Vacanţă! Oribil!

Anna, mama Kirei, intră în cameră și se aşază pe patul fiică-sii.

— Tot timpul numai vacanţe! Vacanţă de vară! Vacanţă de toamnă! Vacanţă de Crăciun! Vacanţă de primăvară și acum și vacanţă de Rusalii! Școala stă mai mult închisă. Cum mai învață copiii ceva acolo? Și cu ce o să te mai țin eu ocupată acum? Am de muncă. De fiecare dată, aceeași problemă! spuse ea, bombardind nemulțumită.

— Văleu! Acuma văd că vacanțele sunt bune doar dacă întrebi pe cine trebuie. Și pe Anna mai bine n-o întrebi deloc.

Kira chicotește.

— Dar, mamă, nu mai sunt un bebeluș. Nu trebuie să stai după mine. O să găsesc eu ceva de făcut.

— Zău? Ce? Poate vrei să spui că o să te ții numai de prostii. Nu, nici nu se pune problema. M-am gândit deja la ceva și te-am înscris la un curs intensiv de engleză. A fost cam scump, dar măcar o să-nveți ceva, o anunță Anna cu voioșie.

— Ce?

Kira face ochii mari.

— Un curs intensiv de engleză? Cum aşa? Voiam să mă relaxez și eu în sfârșit, nu să m-apuc iar de învățat.

Acum Anna e cea care chicotește.

— Te cred. Dar ai o temă la engleză pentru săptămâna de după vacanță și, dacă nu mă-nșel, ultima n-a fost tocmai grozavă.

— Nu-i adevărat! Am luat opt! Nu-i aşa rău!

— Dar nici grozav nu e. Am stabilit – te duci la curs. E în fiecare zi de la 9.00 la 14.00; după aia poți să te „relaxezi“ cât vrei.

Acestea fiind spuse, Anna se ridică de pe pat și ieșe din cameră. Kira rămâne lângă mine, mută de uimire. În cele din urmă, începe să dea din cap, tunând și fulgerând.

— Ai auzit-o, Winston? E îngrozitor. Să fac în fiecare zi cinci ore de engleză?! Pedeapsa maximă. Voiam să fac ceva cu Pauli și Tom. Să ieşim pe malul Elbei pe vremea asta frumoasă și să facem un grătar. Poate chiar să înnoptăm în cort. Nici nu se mai pune problema... Ce nedreaptă e mama!

Bate cu palma în perne și eu mă dau grijuliu la o parte.

Biata Kira! Era atât de binedispusă și-acum i se întâmplă asta! Nu e ușor să fii copil. Cel puțin când ai o mamă ca Anna, care deși e foarte de treabă, ia școala foarte în serios. Anna a moștenit chestia asta de la propria ei mamă, bunica Kirei, babușca. Babușca nu știe de glumă când vine vorba de învățat, note și teme pentru acasă. Ea e din Rusia, de fapt, dar locuiește de ceva vreme cu noi. Și de când a venit ea ne-am îngrășat cu toții, fiindcă gătește foarte bine. În plus, de când stă bunică-sa la noi, Kira a avut grija să-și facă toate temele și să-și recapituleze toate cuvintele, fiindcă babușca o controlează la sânge.

— De când s-a mutat maică-ta la noi, lucrurile merg ca pe roate, i-a zis Werner odată Annei.

La început, m-am mirat. Cum roate? Ca la tren? Fiindcă la noi în casă nu e niciun tren. Trenurile, din câte știu, nu sunt decât la gară și, cum trenurile merg mereu pe sine, șansele ca un asemenea vehicul să ajungă în sufrageria noastră sunt extrem de

mici. Dar apoi am înțeles că Werner voia să spună că babușca ne ține pe toți sub papuc, aliniați ca „vagoanele“. Și are dreptate.

Cine e Werner? Werner este profesorul Werner Hagedorn, deschizătorul meu uman de conserve, cu care trăiesc deja de câțiva ani într-o incredibilă armonie. Predă fizică la Universitatea din Hamburg și locuiește cu mine, cu Anna, Kira și babușca în Hochallee, la numărul 106a, în frumosul cartier Harvestehude. Anna este menajera lui. Dar nu numai atât: între timp, au ajuns un cuplu. Adică sunt îndrăgostiți, asta vreau să zic.

Apropo de îndrăgostiți: Kira a încetat să-și mai bată perna, aşa că pot să mă tolănesc puțin lângă ea fără să fiu în pericol, ca s-o liniștesc cât de cât. Torc cât pot de tare și o ling pe obrajii. Și cu asta reușesc să o fac să zâmbească puțin și mă ia din nou în brațe, începând să mă mângâie pe burtică. Prrrrr! Mult mai bine!

— Curs intensiv de engleză, ce să spun! îmi șoptește ea la ureche. Trebuie să scap cumva de chestia asta. Dacă-ști cum...

Se întinde în pat pe spate, cu ochii în tavan.

— Doamne, te rog... fă să se întâmpile ceva și să nu mai ajung la cursul de engleză! Promit, la rândul meu, să fac curat în cameră de-acum încolo și să am grija să curăț litiera lui Winston. Și să-i pun mai des câte-o gustărică în castron.

Sisoe! Asta sună bine de tot! Mă alătur și eu rugăciunii ăsteia. Așadar, dragă Dumnezeu al pisicilor, fă cumva să împiedici blestematul ăsta de curs de engleză, ca să am și eu parte de o gustare. Promit că de acum încolo... Mă gândesc repede la ce-aș putea promite... Gata, promit că o să încerc din când în când să prinđ câte-un șoarece. Chiar dacă nu prea îmi place să-o fac.

Însă probabil că rugăciunile nu ne vor fi ascultate, fiindcă atunci când îi intră Annei ceva în cap, e greu să-o mai facă să se răzgândească...

— Winston, dragul meu!

Werner se trântește lângă mine pe canapea. Aici îmi fac eu somnicul de seară sau, mai bine spus, aici voi am să-mi fac somnicul, fiindcă acum profesorul Hagedorn m-a trezit cât se poate de brutal. Ce înseamnă asta? Nu pot să mă concentrez asupra mâncării dacă n-am dormit! Îl privesc cu reproș, dar el nu se uită în ochii mei. În schimb, bagă mâna în buzunarul de la pantaloni, de unde scoate o cutiuță pe care mi-o bagă sub nas.

— Știi ce e aici înăuntru?

Firește că nu. Doar nu pot să văd prin lucruri. Numai oamenii ar putea pune întrebări atât de stupide. Miaun scurt. Werner râde ușor, ca pentru sine, și mă mângâie pe cap.

— Da, dragul meu, acum ești chiar curios, așa-i?

Prostii. Nu sunt curios deloc. Nu pot să văd prin lucruri, dar pot să miro prin ele. Adică, dacă ar fi acolo niște pateu de pasăre sau sardine în ulei, le-aș fi adulmecat până acum. Dar așa, conținutul misterios al cutiei nu mă interesează deloc.

Werner răsușește cutiuța între degete.

— Așteaptă, dragule, așteaptă, șoptește el. O să afli foarte curând. În orice caz, e ceva ce-o să ne schimbe viața cu totul. Cel

puțin așa cred. Dar o să crez mai întâi cadrul perfect pentru chestia asta, crede-mă!

Sfântă sardină în ulei! În câte feluri de ghicatori încurcate mai poate să vorbească! Un cadru perfect? Ce să-nsemne asta? Un cadru de tablou? Pentru ce? Nu-nțeleg nimic.

— La masă! strigă babușca din bucătărie și cu asta reușește să-mi ia gândul de la cadre de tablou sau orice alt fel de cadre.

Fiindcă atunci când babușca gătește pentru bipezi, de obicei mă aleg și eu cu câte ceva. La început, Werner se plângea de obiceiul sătaș al ei, dar acum s-a împăcat cu situația. În bucătărie, aşadar!

Și-n timp ce eu mă-ndop lacom cu niște curcan crocant, îl aud pe Werner cum bate cu o lingură sau cu un cuțit în pahar. Se aude un sunet ascuțit, un clinchet ca de clopoțel. Hopa! Ce să fie? Chestiile astea le-am auzit doar la petrecerile cu familia. Când bate Werner în pahar, asta înseamnă că o să țină un discurs. Însă n-a făcut asta niciodată la o masă de seară absolut obișnuită. Las curcanul crocant în pace și mă strecor în camera în care mănâncă familia.

Până și Anna, babușca și Kira se uită uimite la Werner. El își drege glasul.

— Așa, n-o să țin un discurs lung. Însă m-am gândit să vă fac tuturor o mică surpriză pentru vacanța de Rusalii. Pentru toată familia, cum ar veni.

Werner râde și pare puțin agitat. Babușca ridică din sprâncene.

— Surpriză? Pentru familie?

— Da, ați auzit bine, dragă doamnă Kovalenko. O surpriză

pentru întreaga familie. M-am gândit multă vreme ce-ar putea să ne placă tuturor și am hotărât următoarele, spune el, făcând o scurtă pauză și scoțând ceva din buzunarul pantalonilor.

Cutiuță? Mă holbez la ea. Dar nu e cutiuță, arată mai degrabă ca un plic.

— Am făcut o rezervare aici pentru noi toți, zice Werner mai departe, deschizând plicul și scoțând din el o foaie de hârtie.

Așază hârtia pe masă. Kira întinde mâna după ea, o citește și scoate un strigăt de fericire.

— Uraaa! Concediu de trei zile în Luna-Park! Super! Mulțumesc mult de tot, dragă Werner! Din păcate, cursul de engleză trebuie amânat.

Kira chicotește, iar Anna pare supărată.

Luna-Park? N-am auzit niciodată de așa ceva. Dar la cât de uimită pare lumea, trebuie să fie ceva grozav. Un soi de paradis al scândurilor de ascuțit gheare. Mă gândesc care-ar putea să fie echivalentul unei scânduri pentru ascuțit ghearele în lumea oamenilor. Poate televizorul? Oamenii petrec multă vreme în fața televizorului și le place mult. Oare Luna-Park este un parc cu multe televizoare și canapele? Babușca pare să-și pună și ea aceeași întrebare.

— Luna-Park? Ce e asta?

Anna oftează și se lansează într-o explicație.

— Luna-Park este un mare parc de distracții din apropiere de Hamburg. Faci cam o oră cu mașina până acolo. Există *roller coaster* acolo, tobogane acvatice și multe alte distracții de carnaval. și spectacole. și mai e și foarte, foarte scump!

Tobogane acvatice! Sfântă sardină în ulei! Sună nașpa. Chiar nașpa. Urăsc apa. Iar un tobogan întreg cu apă sigur nu face lucrurile mai bune. Sper din toată inima ca vacanța asta cu familia să nu includă și patrupezii. În mod normal, eu îmi petrec conchedile cu mama lui Werner, doamna Hagedorn. Și dacă mă uit mai atent la expresia de pe fața Annei, nici ea nu pare încântată să meargă la Luna-Park. Poate că o să rămână și ea cu doamna Hagedorn?

În schimb, babușca își freacă mâinile de încântare.

— Parc de distracții? Foarte frumos. O să ne distrăm mult.

Există un parc cu *roller coaster* și în Omsk, e foarte frumos acolo.

— Și chiar poate să vină toată lumea? întreabă Kira pe Werner.

El încuvîințează din cap.

— Adică noi toți? Mama, babușca, eu și cu tine? Și Pauli și Tom?

O altă încuvîințare.

Kira e bucuroasă.

— Werner, ești cel mai tare!

Are dreptate, firește. Vrea să mai spună ceva și ezită, dar doar puțin.

— Și cu Winston ce-o să facem? Sunt sigură că și el vrea să vină!

Eu? Nah. În niciun caz. Casa doamnei Hagedorn este cel mai bun hotel de pisici din lume. Nu vă faceți griji în privința mea, o să mă descurg.

Werner dă din cap.

— Nu, Kira, Winston trebuie să rămână aici. Nu ai voie cu

animale în Luna-Hotel. Dar i-am găsit să stea într-un pension de pisici cât suntem plecați. Din păcate, și mama e plecată, dar lui Winston sigur o să-i placă să stea într-un pension cu multe alte pisici.

Sfântă sardină în ulei! Oare am auzit bine? Pension de pisici? Multe alte pisici? Multe alte pisici STRĂINE? Cu care va trebui să împart cel mai probabil și canapeaua, și castronelul? Parcă aud șoricelul de jucărie chițăind. Cred că glumești, Werner! Hai, fuga la scândura de ascuțit gheare. În niciun caz n-o să mă duc într-un pension de pisici.